

KAPITOLA PRVNÍ,

ve které se vracíme na začátek

KDESI NEDALEKO SE ROZPROSTÍRÁ LES. Nejspíš jste tam už byli. Je to takový ten les, kde se můžete schovávat za stromy, sbírat a lámat klacky, máchat si nohy v potoce a sbíhat po strmých cestičkách. V tomhle lese, na místě, kam zrovna svítlo sluníčko, seděli dva přátelé.

„Na nebi není ani mráček,“ pronesl Kryštůfek Robin a zakláněl přitom hlavu tak moc, že se medvěd Pú (pro někoho medvídek Pú, pro vás a pro mě jen Pú) strchoval, aby mu neupadla.

„Kdepak asi všechny jsou,“ dumal Pú.

„Kdo?“ optal se Kryštůfek Robin.

„Mraky,“ odpověděl Pú.

„Aha,“ na to Kryštůfek Robin ospale. Byl to náramný div, protože byl právě duben, nejspíš úterý, nebo možná čtvrtek, a měla spíš přijít aprílová přeprška. Jenže nebe bylo jako vymetené a modrá se táhla od místa povodně až k severní točně, nikde ji nenarušoval ani mráček, dokonce ani takový ten stydlivý a jemňounký, co se nemůže rozhodnout, jestli raději nezmizet.